

[Arbejdsministeren]

blev der fra direktoratet for arbejdstilsynets side givet udtryk for, at direktoratet ikke var enig i kredsens påbud om luftrum på Rungsted Statsskole, hvilket direktoratet bekræftede i skrivelse af 18. april 1979 til undervisningsministeriets byggedirektorat.

Arbejdstilsynets vurdering af luftrums størrelse ved projektering af erhvervsbyggeri, herunder skoler, fremgår af arbejdstilsynets publikation nr. 25/1969. Denne publikation er nærmere uddybet i arbejdstilsynets vejledning om arbejdstilsynets regler og praksis af 1969, hvori det specielt om klasselokaler m. v. anføres: »Når de følgende af undervisnings- og handelsministeriet (i cirkulære af 16. juni 1938, jfr. cirkulære af 2. oktober 1941) stillede minimumskrav til luftrum pr. elev er opfyldt, skal der ikke stilles yderligere krav om luftrum til læreren

kommuneskole, børn u. 10 år	3,5 m ³
kommuneskole, børn o. 10 år	4,2 m ³
tekniske skoler og fagskoler	4,0 m ³ «

Ifølge direktoratet for arbejdstilsynet er luftrummet i skolens klasselokaler m. v. målt til 6–8 m³ pr. elev.

Baggrunden for disse regler er vanskelighederne med at opdele luftrummet i klasselokaler m. v. mellem lærer og elever.

Direktoratet oplyser, at undervisningsministeriets byggedirektorat med nyere byggerier ud fra andre end strengt sundhedsmæssige hensyn arbejder med rigeligere rumfang. Bestemmelserne i de nævnte cirkulærer har derfor i mange år været uden praktisk betydning.

I den foreliggende sag har direktoratet for arbejdstilsynet som overordnet myndighed efter almindelige administrative regler omgjort kredsens afgørelse for at bringe denne i overensstemmelse med de gældende bestemmelser, og jeg finder derfor ikke noget grundlag for at kritisere direktøren for arbejdstilsynet.

Til statsministeren (21/8 79) af:

Wilhelm (VS):

»Kan statsministeren bekræfte, at de foreløbige olieprisstigninger frem til 1. august 1979, således som gaskontrakten er udføret, vil give DUC en merfortjeneste på ca.

20 mia. kr. alene på den gasmængde, der i februar i år blev indgået kontrakt om, i forhold til kontraktens udgangspris, og finder statsministeren ikke, at en så ekstraordinær merfortjeneste må kunne udløse den wind-fall-profit-beskatning, som regeringen hævder at kontrakten åbner mulighed for, og som fuldstændig skulle kunne inddrage merfortjenesten som følge af de relative olieprisstigninger?»

(Spm. nr. 1367).

Begrundelse.

Den 5. juli d. å. anmodede jeg gennem folketingets energipolitiske udvalg handelsministeren om at oplyse, hvad gaskontraktens basispris på 40 kr./Gcal ville have udviklet sig til pr. juli 1979 som følge af den foreskrevne beregning af kontraktprisen.

Den 15. august svarer handelsministeren udvalget, at regeringen »ved offentliggørelsen af naturgasaftalerne (har) begrundet, hvorfor der ikke er redegjort for det detaljerede beregningsgrundlag for denne pris«, og han tilføjer, at han »finder det fortsat rimeligt ikke at oplyse denne pris.«

Jeg noterer mig den bevidste vildledning, der ligger i talen om offentliggørelsen af naturgasaftalerne, når forholdet som bekendt var og er det, at regeringen netop har afslået at offentliggøre disse aftaler.

At regeringen skulle have begrundet, hvorfor den ikke ønsker at redegøre for det detaljerede beregningsgrundlag, er jeg ikke bekendt med. Men uanset dette kan det ikke berettigede handelsministeren til at nægte at oplyse folketinget og offentligheden om den pris, beregningerne resulterer i.

Her er tale om den største kontrakt, staten nogen sinde har indgået. Det er ikke ligegyldigt for skatteyderne og for forbrugerne af naturgassen, om Gcal-prisen nu er oppe på 42 kr. eller f. eks. 82 kr. Og det er helt centralt for bedømmelsen af kontrakten og koncessionen i almindelighed og for stillingtagen til en wind-fall-profit-skat i særdeleshed at få oplysning om, hvilke ekstraordinære merfortjenester DUC vil få i kraft af olieprisstigningerne, som indgår i beregningsgrundlaget.

På grundlag af de foreliggende oplysninger om de priser og valutakurser, som indgår i prisformlen, har VS derfor selv søgt at be-